సృష్టిలో

రాత్రి పన్నెండయింది. ఊరంతా నిద్రపోతోంది. ఊరిచుట్టూ ఉండేచెట్లూ చేలూ అన్నీ నిద్రపోతున్నాయి. (అవును ; చెట్లు కూడా నిద్రపోతాయిట) ఊరి చివర కమ్మల గుడిసె ఒకటుంది. అందులో ఓ ఆడమనిషి ఇద్దరు చిన్న పిల్లలూ నిద్రపోతున్నారు. పాక బైట పండు వెన్నెల్లో (పళ్ళ గుత్తుల్ని ఆకులపైట చాటున దాచుకోడం మర్చిపోయి మధురాతి మధుర స్వప్నాలు కంటూనే కాబోలు) జామిచెట్టొకటి నిద్రపోతోంది. ఆజామిచెట్టు కింద కోళ్ల గూడొకటుంది. అందులో ఒకే ఒక కోడిపెట్ట ఉంది. కోళ్ళగూడు నిద్రపోతోందో లేదో తెలీదు. ఆ భోగట్టా శాస్త్రజ్ఞులు చెప్పాలి. కథకులు కరెక్టుగా చెప్పజాలరు.

కోడిపెట్ట మాత్రం ఆ కోళ్లగూట్లో కూర్చొని కళ్లుమూసుకుందే కాని నిద్రపోలేక పోతోంది. అసలే దాన్ది కోడి కునుకు. అందులోనూ దాన్ది భయం బతుకు. అందులోనూ అది ఈ మధ్యే స్థలం మారింది. అందుచేత దానికి చాలా బెంగగా ఉంది. స్థానచలనం దానికి బొత్తిగా ఇష్టంలేదు. కాని కోడిపెట్టల ఇష్టాఇష్టాల ప్రకారం లోకం నడవదు కద!

కన్ను మూసుకొని, మధ్య మధ్య కన్ను తెరుస్తు కోడిపెట్ట ఏమేమో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. లోకం తీరుకాని, బతుకులోని భావం కాని దానికేమీ అర్థంకాకుండా ఉంది. హిమాలయాల గుహల్లో సన్యాసులు చలిచలిగా కూర్చున్నట్టు ఆ కోళ్ళగూడు కింద అది భయం భయంగా కూర్చుంది. దానికి నిద్ర రావడం లేదు. బాధల భయాల వాళ్ళకి సరిగా నిద్రలుండవు.

దొంగలకి కూడా నిద్రలుండవు. వాళ్ళెప్పుడూ తెలివిగా ఉంటారు. చలాకీగా ఉంటారు. చంద్రుడు అలానే ఉన్నాడు. పట్టపగ్గాల్లేకుండా విర్రవీగుతూ తిరుగుతున్నాడు. కాని, చాలా అందంగా ఉన్నాడు. గురువుగారికే ఎసరు పెట్టిన పక్కా దొంగే అయినప్పటికీ అతను - కవులు తన గురించి రమణీయమైన పదాలతో రమ్యమైన కావ్యాలు రాయడానికి వీలుగా- ఎంతో అందంగా ఉన్నాడు. ఆయనే కాని భూమ్మీదకి దిగితే ఏచోర సామ్రాజ్యానికి చక్రవర్తో, ఏ దొంగల దేశానికి ప్రెశిడెంటో అయి తీరగలడు.

చంద్రుళ్ళా అందంగా లేకపోయినా, వీరన్న కూడా అతన్లాగే మేలుకొనే ఉన్నాడు.

జామిచెట్టు వైపు కళ్ళు విప్పుకు చూస్తూ, ఆ కమ్మల గుడిసె చూరు నీడలో కూర్చున్నాడతను. వెన్నెల అతని కళ్ళల్లో వింతగా పాదరసం మెరిసినట్టు మెరుస్తోంది. అతని చేతులో బాణాకర్ర ఉంది. అది పనికోసం వెయిట్ చేస్తోన్న వస్తాదులా ఉంది.

వీరన్న చేతిలో ఉన్న బాణాకర్ర వీరన్నదికాదు. వెంకడి దగ్గర్నుంచి అది అతను ఎరువు తెచ్చాడు. కమ్మల పాకలో పడుకున్న ఆడమనిషి ఏడాది క్రితం అతనిది కాదు. ఆవిణ్ణీ అతను

లేపుకొచ్చి ఏడాదే అయింది. పాకలో పడుకున్న ఇద్దరి పిల్లల్లోను ఓ ఆడపిల్ల అతనికి కాదు. ఆమెని ఆ లేచివచ్చిన తల్లి తీసుకొచ్చింది. మగ కుర్రవోడు మాత్రం వీరన్న కొడుకే. కాని ఆ పిల్లడి తల్లిని వీరన్న ఏడాది క్రితం తన్ని తగిలేసేడు.

పంచె ఎగ్గట్టి, చొక్కా తీసేసి కర్ర పట్టుకుని నిశ్చలంగా కూర్చొని ఉన్నాడు వీరన్న. నిశ్చలంగా ఉన్నాడేకాని పశువుకోసం పొంచి కూర్చున్న పెద్ద పులిలా అతి మెలకువగా ఉన్నాడు.

రాత్రి పన్నెండయింది, పండువెన్నెల్లో ఊరవతలి జోడి బోడి కొండలు బద్ధకంగా పడుకున్నాయి. కొండల పక్క బంజర్లో తుమ్మ డొంకల్లోంచి లేచిన పాములు ఊరివైపు చేలోకి ఎలకల నిమిత్తమో చెరువు వైపు కప్పల నిమిత్తమో, పయినమయేయి. గుడ్లగూబలు గుడ్లు విప్పుకు చెట్లు కాసేయి, గబ్బిలాలు ఎంతో నిశ్శబ్దంగా కాని, ఎంతో హడావిడిగా ఎగురుతూ తిరుగుతున్నాయి.

కొండపక్క బొరియలోంచి ఓ నక్క నెమ్మదిగా లేచింది.

బొరియలో మూడు నక్కపిల్లలున్నాయి. ఇవి చాలా ముద్దుగా మెత్తగా, జాలిగా, భయంగా ఉన్నాయి. బొరియలోంచి బైటికి లేచిన తల్లివైపు అవి బితుకూ బితుకూ చూసేయి.

పిల్లని చూసిన తల్లి నక్క కరుణతో కరిగిపోయింది.

"అయ్యో పిచ్చి పిల్లల్లారా ! బెంగ పెట్టుకో కండర్రా ! అలా వెళ్ళి ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను. వెళ్లకపోతే ఎలా కుదురుతుందో చెప్పండి. వెళ్ళి బువ్వ తెచ్చుకోవాలా? మీరు చిన్న పిల్లలు. మీకేం తెలీదు. కష్టపడకపోతే కూడు దొరకదమ్మా ! నేను కష్టపడితేనే నాకు బతుకు, మీకు బతుకు. మీరు పెద్ద వాళ్ళయి, మీకు కాళ్ళకి పరుగులొచ్చి పళ్ళకి పదునొస్తే మీరూ లోకం మీదపడి బతకొచ్చు కాని, అందాకా నా కోసం మీకోసం కూడా నేను తిరక్క తప్పదు, అలా వెళ్ళి రానీయండమ్మా!"

అన్నట్టుగా పిల్లల్ని మూర్కొని తల్లి నక్క కొండవారం నుండి కోసుదూరాన్న ఉన్న పల్లెవైపు బయల్దేరింది.

వెన్నెల చల్లగా ఉంది. తుమ్మలా దొంగల్లా వున్నాయి. రాళ్లు బండగా వున్నాయి. దొంగ గెడ్డలో ఇసక మెత్తగా వుంది. వల్లకాడు శవరహితంగా, ముండమోపిలా వుంది. జామతోటలో చచ్చడివాళ్ళ కుక్క మొరుగుతూ వుంది. దుంగా దొంగనాయుడి గరువులో నిల్చిన మేకల మందలకి కాపలాగా ఇద్దరు గొల్లలు మేలుకొని వున్నారు. చేలు పచ్చగా వున్నాయి. ఒకదాని భుజం మీద ఒకతె తలలు వాల్చుకుని సస్యాలు మైమరచి మధురంగా నిద్రపోతున్నాయి. అంగటిబావి దగ్గర చిరిగిపోయిన రేకు చేదలూ, పగిలిపోయిన కుండ పెంకులూ, దిక్కుమాలిపోయి పడున్నాయి.. పక్కనే వున్న కొబ్బరితోటలో చెట్లనుంచి కాయలు ముగ్గురు దొంగల చేత భద్రంగా దింపబడుతూ ఉన్నాయి. మురికి కాలవ దగ్గిర ఊర పందులు నిద్రలో కూడా తమ పిల్లల్ని కాసున్నాయి. ఊరికి ఇటువైపు పేదవారి వాడలో (మనుష్యులే తినబడుతూండటం చేత) నక్కలకి భుక్తి దొరికే జాగాలేమీ లేకుండా ఉన్నాయి. మరోపక్క రాజుగారి దివాణం కోటలా ఉంది. సెట్టిగారి ఇల్లు ఊరికి మధ్యగా పెట్టెలా ఉంది. భోంచేసి పడుకున్న బ్రాహ్మల కడుపుల్లో అన్నాలు అరుగుతూ ఉన్నాయి. పెద్ద నాయుళ్ళ కోడి పెట్టలూ,

పుంజులూ, పిల్లలూ వారి వారి ఇళ్ళలో ఎంతో భద్రంగా దాచబడి ఉన్నాయి. వారి పశువులు నెమరవేస్తూ నిద్రలో కూడా కొమ్ములు విసురుతూ ఉన్నాయి.

తల్లి నక్క రివ్వు రివ్వున పరిగెడుతూ అక్కడక్కడ ఆగుతో శత్రుశిబిరాన్ని ఆర్మీస్కౌట్ పరీక్షించినట్లు ఊరంతటినీ దూరం నించి పరీక్షిస్తూ ఊరిచుట్టూ తిరగడానికి ఉపక్రమించింది.

నక్కతల్లికి చాలా ఆకలిగానూ, ఆవేదనగానూ ఉంది. కడుపులో మంటవల్ల దాని మనసులో పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు చెలరేగుతున్నాయి. మునీశ్వరులు ఒంటికాలు మీద ఏళ్లకొద్దీ నిలబడి తపస్సు చేసినట్టు అది నాలుక్కాళ్ళమీద గంటల తరబడి పరిగెడుతూ ఆలోచిస్తోందేకాని ఆకలి వేడి తప్ప లోకంలో దానికి ఇంకేమి కనిపించడంలేదు. ఎంత తిరిగినప్పటికీ ఏమీ దొరక్కపోవడంతో దానికి కరుణామయుడయిన భగవంతుణ్ని కేదారగౌళలో తిడదామన్నంత కోపం వచ్చింది.

కొండవారనించి బయల్దేరి వస్తే ఊరికి ఉత్తరపు కొస ముందుగా తగులుతుంది. దక్షిణపు కొనదాకా వాళ్ళాలంటే మధ్యలో ఎన్నో డేంజర్లు వున్నాయి. దార్లో కాలవొకటుంది. దాన్ని తాటివంతెనమీంచి దాటాలి. అందుమీంచి జారిపడితే బురదలో కూరుకు చావాలి. "అయ్యో, దేవుడా ఒక్క కునుకు వెధవ నక్కకీ దాని తిండికీ మధ్య ఎన్ని యమయాతనలు పెట్టేవురా తండ్రి" అని నక్క భాషలో భగవంతుణ్ని నిందిస్తూ పరిగెడుతోంది తల్లి నక్క "సరే, మరయితే, ఇంక, ఆ దిక్కుకే నిన్నా మొన్నా చోటుకే పోవాలి. ఒక్కడ ఇవాళ కూడా నాకో కోడిపెట్టని రాసి పెట్టేడో లేక ఇంకేవైనా రాసిపెట్టేడో రాక్షసి దేవుడు !" అనుకొంటూ దక్షిణానికి దారి మళ్ళించింది నక్క తల్లి.

ఆలస్యం అవుతూన్నకొద్దీ ఏరన్నకి వేడి ఎక్కువవుతోంది. రెండు గంటలు దగ్గిరవుతోంది. ఇంకా ఆలస్యం అయిందంటే అతను కుతకుత ఉడకవచ్చు. లేదా భగభగ మండవచ్చు.

ఎంతో సాహసించి, ఎంతో శ్రమపడి అతను మూడ్రోజులు కిందట మూడు కోడిపెట్టల్ని తీసుకువచ్చేడు. ఆరోజే వాటినీ టౌనుకి తీసుకుపోయి "అమ్మేద్దామనుకొంటే, ఏదో కేసులో "ఇన్ఫర్‌మేషన్" కావలసివచ్చి పోలీసువారు అతణ్ని తీసుకుపోయి "ఇయాల సాయంకాలివేల' ' విడిచిపెట్టేరు. ఇంటికి వచ్చీ రాగానే "మూడు పెట్టల్లోనూ రొండు పెట్టలు పోనాయి!" అని శుభవార్త అందజేసింది వరాలమ్మ. ఎలా పోయేయని అడిగితే "నక్కెత్తుకుపోనాది?" అంది వరాలమ్మ. "నక్కెత్తుకుపోనాదా? ఆహా!! నీయమ్మ మొగుడెత్తుకు పోనేదూ?" అంటూ వరాలమ్మని చితక్కొట్టేశాడు. ఆవిడ తన కన్నవారికి ఆ పెట్టల్ని ఇచ్చేసయినా ఉండాలి, లేదా, అమ్ముకొని డబ్బు చేసుకొని ఆ డబ్బు దాచేసయినా ఉండాలి - అని అతని అనుమానం. అందువల్లనే అతనావిణ్ని చితగ్గొట్టేసేడు. కాని తన కొడుకూ, ఆవిడ కూతురూ కూడా నక్కే నేరం చేసిందని ఏకకంఠంతో చెప్పేసరికి ఆమాట నమ్మక ఏల్లేకపోయింది.

కష్టపడి సంపాదించిన కోడిపెట్ట పోయినందుకు ఏరన్నకి కోపం వచ్చింది. రెండో కోడిపెట్టని కూడా ఎత్తుకుపోయినందుకు ఆ నక్కమీద అతనికి రెండింతలు కోపం వచ్చింది. తనచేత పొరపాటుగా వరాలమ్మని కొట్టించినందుకు ఆ నక్కమీద అతనికి మూడింతలు కోపం వచ్చింది.

ఓ సుట్టు టౌన్లో సాట్టబుర్రోడు కేడీ పనిచేస్తే ఆ నేరానికి గున్నమ్మ కొడుకుని కొట్లో ఏసేసేడు ఎస్సయ్య! ఆ యెనక తప్పుకానుకున్నాక ఎస్సయ్య ఆ సాట్ట బుర్రోణ్ణి ఒట్టుకెళిపోయి మూడ్రోజులు కొట్లో ఎట్టి కుళ్ళ బొడిసీసినాడు. ఇనసాల్టు ఫీలైనాడు ఎస్సయ్యి! అందుకూ అణ్ణి అలా కుళ్ళబొడిసీనాడు.

వీరన్నని దొంగనక్క "ఇనసాల్టు జేసినది!" అతనికి అపకారం చెయ్యడమే కాకుండా అతణ్ని అది అవమానించింది కూడాను! అందుకే అతను ఆ నక్కమీద పగబట్టి పులికోపంతో అలా పొంచి కూర్చున్నాడు.

మొన్నరాత్రి కోళ్ళగూడు ఆ జామిచెట్టు కింద ఉంటే అందులోంచి ఓ పెట్టని ఎత్తుకుపోయిందిట నక్క! ఆ మర్నాడు .. "నిన్నటేల గదిలో ఎడితే తడికె తోసుకొచ్చి మరీ ఎత్తుకు పోనాది రెండో పిట్టని! సూడు ఆ ముండ నక్క సొరవ!" అని ఆశ్చర్యపోయింది వరాలమ్మ.

"అది ఇయాళొస్తే - ఒస్తదిలే! మరిగింది కదా రుసి! - ఒస్తే దాని సొరవ నాను జూడ్డంకాదు! దాని కియాళ దేవుణ్ని జూపిస్తాను!" అని శపదం పట్టేడు వీరన్న.

అందుకే అతను పగబట్టి కూర్చున్నాడు. అతని చేతిలో దుడ్డుకర్ర యమవాహనపు కొమ్మలా నిటారుగా నిలబడ్డ జెర్రిపోతు తోకలా ప్రతీకారం కోసం పనిగట్టుకు నిరీక్షిస్తోంది.

చంద్రుడు అప్పనంగా తిని బలిసిన దత్త పుత్రుళ్ళా వెలుగుతున్నాడు. బోడి కొండలు, బ్యాంకులనిండా దబ్బు దాచుకున్న షావుకార్లలా నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నాయి. మత్తెక్కిన మదవతిలా చల్లగాలి మెత్తగా పడుకొంది.

అయితే -

కోళ్ళగూడు క్రింద కూర్చున్న ఒంటి కోడిపెట్టకి నిద్ర రాకుండా ఉంది. జీవితం దానికి అర్థం కాకుండా ఉంది.

తను ఎందుకు పుట్టింది? ఎందుకు ఏ చోడి గింజలు మింగి ఏ పెంట పురుగుల్ని భక్షించి ఈ విధంగా ఎదిగి, ఏ పుంజుతో భోగించి, ఎన్నెన్నో గుడ్లు ఎందుకు పెట్టి, ఏ పిల్లల్ని ఎందుకు పొదిగి, ఎవరి కోసం ఇలా కాలంతోపాటు పెరిగి, ఈ సమయంలో ఈ గుడూ కింద ఇలా వణుకుతూ ఎందుకు కూర్చుంది? తల్లిని బాధపెట్టి బైటపడి, తనని తాను తినుకొని ఈ రూపంలోకి బాధపడుతూ మారి, బాధని బద్దలుచేసుకొని గాలికి ఉక్కిరిబిక్కిరయి, అందుకు ఎలాగో తట్టుకొని, భయపడుతూ తల్లిచాటున మసిలి, దొరికిన కీటకాన్ని హింసించి, చంపి, తిని, పెరిగి పరుల హింసకి భయపడి ఒదిగి, ఎందుకు తను జీవిస్తోంది? తను చేసే నిత్య హింసని తనెప్పుడయినా, ఎన్నటికయినా త్యజించగలదా? హింసకు బలి కాబోతామేమోననే అనుక్షణం భయంనుంచి తనకి ఎన్నటికయినా, ఎప్పటికయినా విముక్తి అంటూ ఉంటుందా?

కోడిపెట్ట వేదం వినలేదు. కురాన్ చదవలేదు. బైబిల్ చూడలేదు. అది ఎమ్మే చదవలేదు. కథలేవీ ఊహించలేదు. దానికి స్పష్టంగా ప్రశ్నలు వేసుకోడంకూడా (పాపం!) సరిగా రాదు. కాని, ఆ సమయంలో ఆ గూడుకింద అది, గుడిలో నిరాకారుడయిన

దేవుడిముందు రెక్కలొచ్చిన కొశ్చన్ మార్కు ధిక్కరించి కూర్చున్నట్టు కూర్చుంది.

అంతలో అది అదిరిపడింది.

ఎక్కడో చిన్న శబ్దం. అదిగో చల్లని చప్పుడు. అదే నా చావుకి పిలుపు. ఇదే నా ఆఖరి మెలిక. చావేనా బతుక్కి జవాబు. ముళ్ళ బాధకి పీక నులుముడేనా మందు?!!

కోళ్ళగూడు కదిలింది!!

కోడిపెట్టకి రెక్కలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. పక్షిలోంచి పాము పుట్టినట్టు దాని మెడ దాని రెక్కల మధ్యనుంచి లేచి సాగి నిలబడింది. భయంతో, కోపంతో భగవంతుడి యెడల పగతో కన్నెర్రజేసి అది అటూ ఇటూ చూసింది.

ముంజూరు నీడలో కూర్చున్న వీరన్న ఆ గూటివైపే అటే చూస్తున్నాడు. అతని కళ్ళు వెన్నెల వెలుక్కి వజ్రపు తునకల్లా మెరిసేయి.

ఆ నక్కతల్లిని చూడగానే, "అమ్మా! ఎంత బావున్నావే ముండా!" అనుకున్నాడతను.

వెన్నెలకి తడిసిన బొచ్చుతో, ముద్దొచ్చే కుచ్చు తోకతో, పాలలో పొంగిన తెల్లని కడుపుతో, రిక్కించిన చాకుల్లాటి చెవులతో చురుకు చుర్రుక్కు చూపుతో, ఆ తల్లినక్క ఆ సమయంలో బతుకులోని బాధ, అందం, జాలీ, తెలివీ, కసాయితనం - అన్నీ మూర్తీభవించినట్టుగా విచిత్రమైన అందంతో కూడుకొని ఉంది.

దాని భయమూ, ధైర్యమూ, బిగువూ, తొందరా, టక్కరితనమూ అన్నీ చూసిన వీరన్నకి ఒక్క క్షణం తన జీవితం జ్ఞప్తికి వచ్చింది. ఆ నక్కతల్లికి అతను కళ్ళప్పగించి అలా కొన్ని క్షణాలు ఉండిపోయేడు. ఆ కోళ్ళగూటిని నక్క మూతితో ఎత్తి ఆ కోడిపిట్టని కరుచుకుపోవడం అతనికి ఎందువల్లనో కాని చూడాలనిపించింది. భగవత్సృష్టి సజావుగా సాగడానికి ప్రధాన కారణమైన హింసాకాండని కళ్ళారా చూడ్డానికి అతని కళ్ళు తహతహలాడేయి.

కాని -

అదే రీతి హింసాకాండ జరిపించడానికి అతని చేతులు కూడా తహతహలాడేయి. తన సొమ్ము, తన కష్టం, తన కోపం, పగ, అన్నీ ఆ తన శత్రువును చూసిన కొన్ని క్షణాలకి అతనికి జ్ఞప్తికి వచ్చేయి. పచ్చని వెన్నెల్లో ఆ పచ్చటి బాణాకర్ర కత్తి మెరిసినట్టు మెరిసింది. గొడ్డలి పడ్డట్టు ఆ జంతువుమీద పడింది.

ఆ దెబ్బకి నక్కతల్లి నాలుగడుగులు ఎత్తెగిరి దభీమని కిందపడి గిజగిజలాడింది. మరో దెబ్బకి కదలిక మాని మూల్గింది. ఇంకో దెబ్బకి నోటంట నెత్తురు కార్చి మగతగా కన్ను మూసింది.

స్పాట్‌లైటులో స్టేజిరాజులా చంద్రుడు ధగధగ వెలుగుతున్నాడు. శాభాష్! .... డాబామీద వెన్నెల్లో నీ ప్రియురాలి సిల్కుచీరెలా గాలి చల్లగా ఉంది. శాభాష్! .... మొనలుదేరిన జోడుకొండలు ఎలా ఉన్నాయో మరి లెక్కేసుకోండి! వారెవ్వా అద్గదీ! .... జీబుగా పెరిగిన తుమ్మ మొక్కలు నీలిముసుగుల మేల్వంశపు అభిసారికల్లా ఉన్నాయా, లేదా? బలెబలే!! .... మరింక ఆ కొండవార బంజర్లో బందరాళ్ళు ఎలా ఉన్నాయో తెల్సా? .... ఎలా ఉన్నాయి?

.... పడుచు భార్యలు సరసాలకి పరుగుతీయగా .... (పరుగు తీయగా, "పరుగు తియ్యగా" - ఫన్ పన్ బాగుంది గురూ!) వినండి మరి! పడుచుభార్యలు సరసాలకి పరుగు తీయగా ముణుకులు పడిపోయిన ముసలి భర్తల్లా లేవూ ఆ బండరాళ్ళు? ఏఁవంటారు? అవునోహో! అవునోహో!

రెండుగంటలు దాటింది. దాటీ చాలాసేపయింది. కొండవార బొరియలో నక్కపిల్లలు తల్లి కోసం బెంగ పెట్టేసుకున్నాయి. తడిగావుంది. ఆకలిగా ఉంది. భయంగావుంది. కాని వాటికి ఆ సమయంలో వెన్నెల తడి రుచించలేదుః వాటికి గాలి దయ సోకడం లేదు. వాటికి ఆకలిబాధ తీరడంలేదు. వాటికి వాటి తల్లి సవ్వడి వినిపించడంలేదు.

(రచయితలకీ, రచయిత్రులకీ అయితే చల్లగాలికి వెన్నెల తడికీ కడుపులు నిండిపోవచ్చునేమోగాని మిగతా జంతువులకి అలా కడుపులు నిండవు.)

పిల్లనక్కలు భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించినా బాగుండును .... పాపం రామరామ, అని ఆయన్ని ప్రార్థించాయేమో! .... ప్రార్థించినా ప్రార్థించకపోయినా అవి తల్లికోసం కుఁయోఁ మొర్రో అంటూ ఏడ్చాయి. ఏడ్చేక ఏడ్చేక, ఆ మూడింటిలోనూ ఓ పిల్ల ఆ బొరియలోంచి నెమ్మదిగా కొంచెం ఎగబ్రాకి, ముందు కాళ్ళు బొరియ అంచున పెట్టి, కనిపించిన మేరకి భూలోకం అంతా అమ్మకోసం పరికించి చూసి చూసి - అలా చూస్తూ ఉండిపోయింది! దానికి ఎదురుగా ....

తెల్లగా చర్మం. దాన్నిండా మచ్చలు. కొండలా కళ్ళు, గుహలా నోరు మెరుపుల్లా కళ్ళు!

పిల్లనక్క మాత్రం ముగ్ధలా అలా ఉండిపోయింది. ఆ తరవాత అది నెమ్మదిగా నెమ్మదిగా ఆ కొండచిలువ నోట్లోకి, దాని కడుపులోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆ తరవాత మరో పిల్ల! దాని వెనక మూడో పిల్ల. మూడూ కూడా సృష్టిస్థితికి ఆ విధంగా లయించుకుపోబడ్డాయి.

రక్తంకక్కి స్మృతి తప్పిన తల్లినక్కలో కొనఊపిరి కొంతసేపు కొట్లాడింది. మరి కొంత సేపటికి - దాని కాయం కదలిక లేకుండా పడున్నా - దాని స్మృతి మాత్రం కొంచెం కదిలింది. స్మృతి కదిలిన కొద్ది క్షణాల్లోనూ దాని మనోనేత్రం ముందు దాని జీవితం అంతా కదలాడింది.

ఎండలో నల్లకొండ నీడ, వెన్నెల్లో పైరుపచ్చగాలి, పొలాల్లో చెరుకుతోట తీపి, అంతకు ముందు అంతకంటె తల్లిపాల తీపి, మెత్తని తల్లి మూతిముద్దు, ఆనాడు అమ్మవెనక పరుగు, ఓనాడు మొదటిసారిగా రుచి చూసిన మొదటి కోడి ఉప్పటినెత్తురు, తియ్యటిమాంసం, మేకల్ని వేటాడిన రోజులు, వాటి బెదురు చూసి తన నవ్వులు, కొబ్బరితోటల వెండినీడల్లో ఉత్సాహపు పరుగులు, తన తొలిప్రియుడి వాడి కోరచూపులు, ప్రేమతో వాని మెత్తటి కరుపులు, కసితో అతడి వేఁ కౌగలింతలు, తన కడుపులో మెత్తటి శిశువుల బరువులు, తన ప్రసవం, తన వేదన, తన పిల్లల అరుపులు వినగానే తన చెవుల్లో పులకరించిన స్వర్గమే తన గుండెల్లోంచి పాలధారగా ప్రవహించిన వైనం, పిల్లలతో తన ఆటలు, వాటి కోసం తన యాతనలు, దుర్మార్గులతో తన పోట్లాటలు, మొదటిసారి మనిషి రాక్షసుణ్ని చూడగానే తనకి కలిగిన జుగుప్స, తమ జాతివారే అయినప్పటికీ మనుష్యుల కమ్ముడుపోయిన కుక్కలతో తన కొట్లాటలు, పూలవాసనలు, పాముల పడగలు వానజల్లులు, పందుల వికృతాలు, చల్లని

గాలులు, నల్లమబ్బులు, రంగువిల్చులు, వెండిమబ్బుల వెలుగులు, ఆకలితో తన పరుగులు, అలసటతో తన పడకలు, అనుక్షణం ఆనందాలు, అనునిత్యం భయాలు, ఆకలికోసం, తను చేసిన హింసాకృత్యాలు, ఎల్లప్పుడూ రక్తపాతాలు. ఒహో? అయ్యో! అరే! .... ఏఁవిఁటిది? ఎందుకిది? ఎక్కడకిది? నన్నెందుకు పుట్టించేవు? ఎందుకు చంపుతున్నావు? ఎన్నెన్ని ఆశలు కల్పించేవు! ఎన్నెన్ని పాపాలు చేయించేవు! ఎన్నెన్ని హింసలు పెట్టేవు. పెట్టించేవు! ఎన్ని హింసలు ఎన్ని హింసలు. నా కెందుకీ పుట్టుక? ఎందుకీ చావు? ఏమవుతారు. దిక్కుమాలిన నా పిల్లలు? ఏ హింసలు, ఏ హింసలు.

తెల్లవారేసరికి నక్కతల్లి చచ్చి పడుంది. దాని ముఖాన్న నెత్తుటి నవ్వొకటి మాత్రం ముద్రగా మిగిలిపోయింది. దాని గుండెల్లోంచి చిమ్మిన రక్తమూ, పాలు బూడిదలోకి జారి అక్కడ ఇంకిపోయేయి. తండ్రులు చేసిన పాపాలకి తనయులు శిక్షనుభవించడమె నిజమైతే "ఈ పాపం అంతా - సత్యనారాయణమూర్తి, తండ్రీ - నీదే ఈ పాపం అంతా!" అన్నట్టుగా ఉంది, ఆ నెత్తుటినవ్వు.

మర్నాడు వీరన్న కంటే ముందు అతని ఆడదీ వారి పిల్లలూ నిద్రలేచేరు. ఆ చచ్చిన నక్కని చూచేసరికి వారి ముఖాలు సూర్యకాంతిలో మావిడి మొక్కల్లా ఆనందంతో మెరిసేయి వికసించేయి.

"సచ్చింది రాచ్చసిముండ!" అని కసిగా తిడుతూ చూసింది వరాలమ్మ.

ఆ ఇంటి పిల్లలూ దారంటపోయే పిల్లలూ, వార్త విని వచ్చిన పిల్లలూ అంతా కూడా నక్క చుట్టూచేరి నక్క చావుకి హర్షిస్తూ చప్పట్లు కొడుతూ దాని చుట్టూ ఉత్సాహంతో గెంతి గెంతి ఆడేరు.

వీరన్న, ఎనిమిది గంటలకు నిద్రలేచి, నక్క చిక్కడి, తన చేతుల్లో చచ్చినందుకు తృప్తిగా నవ్వి, కోడిపెట్టని తీసి దాన్ని తన గుండెలకి అదుముకొని దాన్ని ప్రేమగా నిమిరేడు.

ఆ కోడిపెట్ట తెల్లగా ఉంటుందేకాని దానికి ఎర్రని రంగు పులిమేరు. రక్తం పూసు కున్నట్టుగా ఆ రంగులో ఆ ఎండలో అది భగభగలాడింది; వీరన్న చేతి స్పర్శకి వడవడ వణికింది.

అంతలో ....

ఓ పోలీసు జవాన్ని తీసుకొని, పక్కవూరి వీరినాయుడు అక్కడికి వచ్చేడు.

"అదిగో! అది నాకోడే! దాంతో జోడు మరి రెండు కూడా ఉండాలి! మూడ్రోజుల కిందట ఎవరో ఎత్తుకుపోయేరు!" అన్నాడు వీరినాయుడు.

పాతకేడీ వీరన్న ఇసుమంతైనా భయపడలేదు. చెక్కుచెదర్లేదు.

"మిగతా రొండూ ఏయిరా, వీరన్నా?" అని అడిగేడు పోలీసు జవాను.

"నక్కెత్తుకుపోనాది!" అన్నాడు వీరన్న నవ్వుతూ.

వీరినాయుడూ పోలీసు జవానూ ఆ చచ్చిన నక్కవైపు అసహ్యంగా చూసి, ఆ వెంటనే వీరన్నని పోలీస్‌స్టేషన్‌కి నడిపించుకుపోయేరు. వరాలమ్మా పిల్లలూ గొల్లుమని ఏడ్చేరు, రాత్రల్లా

నిద్రలేని కోడిపెట్టకి ఈ కొత్త పరిణామం ఏమిటో ఎందుకో అర్థంకాక దానికి విసుగేసింది. "ఛీ! ఈ దేవుడి లోకం గురించి ఆలోచిస్తేనే పాపం!" అని ఛీత్కరించుకుని అది వీరినాయుడి చేతుల్లో నిద్రపోయింది. ఆ తర్వాత చచ్చి చెడి ఎప్పుడో ఎవరింట్లోనో ఒకరింట్లో అది పలావుగా మారే ఉంటుంది.

★ ★ ★

(వీరినాయుడి కోడిపెట్టల్ని వీరన్న ఎత్తుకు పోయేడు. వాటిలో రెండింటిని వీరన్న ఇంటినుంచి దొంగనక్క కరుచుకుపోయింది. నూకనాయుడి పదిసెంట్ల భూమిని తన పది ఎకరాల్లోనూ వీరినాయుడు కలిపేసుకున్నాడు. అందుగురించి నూకనాయుడు దావా తేగా ప్లీడరు గుమాస్తా అతని దబ్బంతా ఎగేసేడు. ప్రతివాదైన వీరినాయుడి దగ్గర పెద్ద ప్లీడరుగారు అయిదు వందలు (పది సెంట్ల ఖరీదే అంత) ఒడికేసేరు. వీరినాయుడి బంజరు భూమిని వీరరాజుగారు ఆక్రమించేరు. ఆక్రమించుకున్న ఆస్తులన్నీ వారు తన చిన్న భార్యావారి పేర్న పెట్టి ఉంచేరు. వాటివల్ల వచ్చే రాబడంతా ఆవిడ తన తమ్ముడి ఇంటికి నడిపేసింది. ఆ తమ్ముడు ఆ సొమ్మంతా తన ఉంపుడుకత్తెకి ఇచ్చేసేడు. ఆ ఉంపుడుకత్తె ఆ డబ్బంతా తనకి నచ్చినవాడికి ఇచ్చేసింది. ఆ నచ్చినవాడు సినిమా చిత్రం కోసం మెడ్రాస్ వెళ్తే తారలూ, డైరక్టర్లూ కొంత డబ్బు తినేసేరు! మిగతాది ఓ నాటుకోటి చెట్టియారు లాక్కున్నాడు. ఊరివారి డబ్బునీ కార్మికుల కష్టాన్నీ దోచుకున్న చెట్టియార్‌గారి చేత ఓ మార్వాడి దివాలా తీయించేడు. మార్వాడీగార్ని ఓ తాబీతర్లావారు తమ ధృతరాష్ట్రపు కౌగిట్లో కలుపుకున్నారు. తాబీతర్లావార్ని ఓ ఇంగ్లీషు కంపెనీ రాజ్యంవారు లాగుదామని చూస్తున్నారు. వీరందర్నీ ఓ అమెరికన్ సిండికేట్ సామ్రాజ్యంవారు చెరచడానికి వారి రెక్కలు పట్టుకొని గిజగిజ లాడిస్తున్నారు. సిండికేట్ వారి కాలికింద ఇసకని కొందరు జపానేయులు దొలుస్తున్నారు. వారి సీటుకింద వేరొకరు గోతులు తవ్వుతున్నారు. వార్ని మరొకరు, మరొకర్ని ఇంకొకరు, ఇంకొకణ్ని వేరొకడు, వేరొకణ్ని వీడు, వీణ్ని వాడు, వాణ్ని వీడు. వీణ్ని ఇది, దీన్ని వాడు, వాణ్ని మరొకడు, మరొకణ్ని వేరొ ....)